

*** תיקוני זוהר תיקון מ"ח ***

תקונא תמניא וארבעין - תקון שמונה וארבעים

*** סגולה נפלאה מרבנו האר"י זע"א ***

בראשית, תמן תר"י תמן שב"תוא, בגוונא דא בראשית"ת ב"רא שתי"ובו:

בראשית,	שם	תר"י,	שם	שב"ת,	גנון	זה,	בראשית"ת -	ב"רא	שתי"י,
ואינון תרי שבתות,	עלייהו	איתמר	ושמרו	בני ישראל	את	השבת	לעשות	את	השבת
וגומר,	השבת	וגומר,	שתי	פעמים	הזכיר	כאן	שבת,	קנגד	השכינה
עלאה ותתאה"י,	לדרתם	מאי	לדרתם	אלא	זכאי	הוא	מי	שעושה	העליונה
לון דירה בשבת	בשני	בתי	לפא	ותתפנה	משם	יצר	הרע	שהוא	חלול
שבת,	ברית	עולם	דא	צדיק,	שניהם	עליו,	אחד	למלא	אותו,
וחד לאתמליא	מיניה.	בני	ישראל	אינון	תרון	פליון	נצח	והוד,	בנים
ואחד להתמלא	מקונו.	בני	ישראל	הם	קנגד	שתי	כליות -	פנימיות	נצח
דישראל סבא	עמוד	האמצעי -	תפארת,	שלש	פעמים	שביעי	שביעי	אלו	לישראל
תלת אבהו	ענג	שבת	וב"ה	וה"ה	יוצא	מעד"ן	להשקות	את	הג"ן
שליש	האבות,	ענג	שבת	שבת	יוצא	מעד"ן	להשקות	את	הג"ן
שליש	האבות,	ענג	שבת	שבת	יוצא	מעד"ן	להשקות	את	הג"ן
שליש	האבות,	ענג	שבת	שבת	יוצא	מעד"ן	להשקות	את	הג"ן

א. במקוה בראשית"ת אשיות תר"י ויש אותיות שבת"ת ורומן על שתי שבתות, שיעברו בזה הפאקור, על השכינה תתאה היא הפולכות וזה וישקמו בני ישראל את השבת"ת ועל השכינה העליונה היא הבינה וזה לעשות את השבת"ת וענין לעיל תקון" (דף ט"ו ע"ב) דאמור שם שבת הגדול בינה, שבת הקטן מלכות. וברעינא מתימנא (תרו צ"ב ע"א) דשבתא ד'ימא הוא שבת עלאה ושבתא ד'ילא הוא שבת תתאה (באר לתי רוא). ב. כן הוא גרסת הפסא קולך, והביאו להלכה הבאר לתי רוא. ג. ואילו הו שתי שבתות, שבת עליונה ושבת תחתונה, בינה ומלכות (פסא קולך, באר לתי רוא). ד. שכינה העליונה שהיא הבינה, וכנגד שכינה התחתונה שהיא המלכות, (פסא קולך, באר לתי רוא). ה. לקוה כתוב מולת לדרתם חסר ו? - מולשוין דירה - כאומר לדרו תם, לגור שם. ו. לבינה ולמלכות, הו' עלאה, הו' תתאה - כנגדם שני בתים יש בלב, כמו שכתוב בתק"ו (דף ס"ג ע"ב - פסא קולך, באר לתי רוא). ז. כדלקמן שצריך שיתחבר מהפסע ועצבות דחול וקבד וקריה, ס"מ קבד כופים, ומרה וזקנת בו טפה, שהוא חלול שבת כבעיר אש הפסע בגוסו, ואם מתקן לקם דירה נאה, אז שורים שניקים על צדיק יסוד העולם (פסא קולך, באר יצחק ומפרשים). ח. אברהם - חסד, יצחק - גבורה, עקב - תפארת. ט. עתה מפרש גם שצא עניני שבת, ומקורש תחלה סוד ענג שבת, - ענג"י ראשי תבות: ע"י עזון, נ"י נהר, ג'ן ג'ן (פסא קולך, באר לתי רוא, כמבואר בוהר בראשית כ"ו ע"א). י. הינו כמו שכתוב בוהר עקב רע"ג ע"א, למיכל תלת סודותיהן בשבת ברזא דענג שבת, כמו שכתוב: "אז תתענג על ח"י שלנה נאמור: ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן", ומאן דלא מקום לון ואת ליה ל' לקימן, איתתפך ליה "ענג"י ל"ענג", ובהפך אם מתקן ומענג פדאיו אזי שורה עליו שמחת השבת ויהפך מנגע לעונג (באר לתי רוא). יא. היסוד נקרא נהר, יש נהר ויש נהר, יש נהר הנקרא (התלים מ"ו): "נהר פלגיו" הוא יסוד ו"א - ו"עיר אנפיו", שמקבל אורות מסוד ונבירה, תפארת נצח וחדו, הנקראים "פליגי מים", ויש נהר הנקרא נחל קדומים, יסוד דבינה היוצא מעדן ומבא-החכה הנקרא תורה וקדושה (פסא קולך, באר יצחק). יב. הוא פקר

זולתה"י, האי נהר איהו ו"י, הנפיק מעדן עלאה דאיהו א' ו"ו, ואעבר ו"ו

זולתה"י,	זה	נהר	הוא	אות	ו,	היוצא	מעדן	העליון	שהוא	אות	א',	ועבר
בין אבא ואימא	ואויל	חמש	מאות	שנה	י"ו,	ומימי	עד	צדיק	שביעי	י"ט,		
בין אבא -	הקכותאקא -	בינה	והולך	חמש	מאות	שנה,	וזמיע	עד	צדיק -	יסוד	שהוא	שביעי,

ומתמן אשקיי לגנתא דאיהי שכינתא תתאה. ופאה איהו מאן דנמיר

ומשם	משקה	לגנה -	מלכות,	שהיא	השכינה	התחתונה.	זכאי	הוא	מי	ששומר
דירה	לשבת,	שהוא	הלב,	שלא	יתקרב	שם	עצב	הטחול	וכסע	
הקרה	שהיא	אש	הגיהנם,	שעליה	נאמר	(ספוט לז):	לא	תבערו	אש	בכל
מושבותיכם	ביום	השבת,"	וקד	הוא	ודאי,	שכל	מי	שכועס	כאלו	מדליק

נורא דניהנם, ארבעים מלאכות חסר חדיכ"ו אינון לקבל ארבעים

את	האש	של	הגיהנם.	ארבעים	מלאכות	חסר	חדיכ"ו	אינון	לקבל	ארבעים
מלקיות	חסר	אחת	בשבת,	והם	עשרה	שלקה	אדם,	ועשרה	לחיה,	ועשרה
לנחש	ותשעה	לאצוקה,	ובגלל	זה	אמרו	בעלי	המשנה	אין	לוקין	בשבת,

דאלין מלאכות אינון חשיבין לישראל לקבל מלקיות. יציאות השבת

שאלו	המלאכות	הן	נחשבות	לישראל	קנגד	מלקיות.	יציאות	השבת
שתיים.	הם	עקירה	ונחנה,	שעושה	אותם	בבת	אחת,	מי
מאתריה ואנח	ליה	לבר	מאתריה	ומרשותיה	כאלו	עקר	את	אילנא

שהוא עדן לגבי חכמה (פסא קולך). יג. ועל האי עדן עילאה איתמר "עין לא דאקתא עליון זולתה", ואמרו הכא, כי מי שמקום ע"ג שבת, זוכה לתענוג נהר של עדן מן עילאה שעליו נאמר "עין לא דאיתר" וכו'. (באר לתי רוא). יד. ו' רומן ליסוד, החולל קו אמצעי - דעת תפארת יסוד (ראשי תבות - דת"י). טו. א' רומן לקטר והוא בארץ אנפיו. פירוש (באר לתי רוא): שבתא א' יש"י למעלה ו' למטה עומד מעדן ו' היוד העליונה רוקנת לשכינה עליונה, ו' למטה רוקנת לשכינה תתאה, והו' באמצע שהוא סוד עין החיים מקשרם ומתקרים לעלות מגן עדן תחתון לגן עדן העליון וכל על יד יד ענג שבת. [א.ה. על יד יד לימוד תורת הסוד - שהוא בסוד עין החיים - בשבת קודש, זוכה לעלות לגן עדן העליון "עין לא דאקתא עליון זולתה", וכמו שהביא המהר"ח את דברי האוהר הקדוש, שקדי לכות לגן עדן העליון או אפשר בלתי לימוד תורת הסוד, וכמו שצ"ח מן הגה"צ רבי חיים עניניקשי שקיט"א לאבדך הלומד רק נגלה, שילמד זולת"א אם רוצה לזכות לגן עדן העליון]. טז. ועובר וממשיך השפע לחכמה ובינה ומשם לחג"ת ג"ה, ונקבלים בסוד, וממשיך השפע למען השכינה - המלכות. יז. וסוד הנשקוה יתירה שמשויגים בשבת הוא ברזא ד'ישמות כל ח"י [שחבר הרשב"י הקדוש], ובהאי נשקוה יתירה תהליך יו"ה, דאינון אבא ואימא שהם חכמה ובינה, דעליהו איתמר "עין לא דאיתר". בגין דאיהו מרפךב לעילת העלות שהוא מקשה ולא שילט עליה עינה, ורוחא יתירה שמשויגים בשבת הוא נהר שיוצא מעדן וכו', דאיהו צדיק להשקות את הגן דאיהו נפש יתירה דשבת שהוא מלכות. (באר לתי רוא). יח. הם חסד ונבירה תפארת נצח הוד שכל אחד כולל מוקשר ועיקר מוקשר סוד הים, וביתד חמש מאות. יט. אם סופרים מבינה שהיא אימא שכינה עליונה - בינה חסד בגינה תפארת נצח הוד יסוד -

היסוד הוא שביעי (כלומר שביעי לבין). כ. השבת נקרא לב, שהוא באמצע ימי החול, בין ד'ה"ו שהם מושויגים ג"ן] ד' יום ג' נפש, יום ה' רוח, יום ו' נשקוה] לשבת הבאה ובין א' ב' ג' שמוקבלים האהה לג"ן] [יום א' נשקוה, יום ב' רוח, יום ג' נפש] מושבת שעברה שנשקרת עליהם, וקרא לו בשם דירה, שהוא אותיות דר"ה שבו הארות חכמה ובינה שהם סוד יו"ה, עד כאן (גניזו לתי"ח ט"ו). א.ה. כלומר שימור את לבו - תרתי שימור לב האדם בשבת שנקראת לב - מוכרי חול וממשיך לבו הארות חכמה ובינה על יד לימוד פ"ר"ס (תורה). כא. כי הלב מושכן בינה ומלכות, צריך שטוהר וקנה, (פסא קולך). לרמו שצריך ללמוד הפ"ר"ס בשבת בשמחה וקנה (סוד ה'). כב. טחול מרה אש ראשי תבות טמ"א, שלא יתערב טמא בשבת, גם טחול מרה גמטריה"ד "דחם" מודר פלוני שהוא בעל הרצח, ולא יתקרב בשבת דאיהו "חיים", (גניזו לתי"ח ט"ו). כג. שכל מי שכוונתו בשבת בחשבו לא כאלו דלילי את אש הדינאם בשבת, (מה"א). כד. ארבעים מלאכות חסר אחת הן כנגד ארבעים מלקות חסר אחת שחסרו ללקות בשבת, ואילו המלקות הן כנגד עשר קללות שלקה אדם וישיר לחיה וישיר לנחש ומשע לאצוקה, ועל כן אמרו חכמי המשנה "אין לוקין בשבת" שאלו המלקאות מאחר והם מתרות ביום חול, וגומות לישראל שיקבלו מלקות ביום חול, אך ביום השבת, מאחר ונאסרו אותן המלאכות, אין גם נאסרו המלקות. ואילו המלקות הם כנגד ל"ט אבות חכמי המשנה "אין לוקין בשבת" שאלו המלקאות מאחר והמחלל שבת גורם לעצמו עניות כמו שכתבו בהקדמות תיקו"ו (דף י"ב ע"א), ונאסרו בשבת שהיא מוקד השפע, וכל השוכר זוכה ונבחר לו צול מלקולת אדם ברכות וקוה"ו (דף ס"ג ע"ב - פסא קולך, באר לתי רוא). א. כדלקמן שצריך שיתחבר מהפסע ועצבות דחול וקבד וקריה, ס"מ קבד כופים, ומרה וזקנת בו טפה, וקוה"ו (דף ס"ג ע"ב - פסא קולך, באר לתי רוא). ב. יציאות השבת שתיים, אלו הן: עקירה

דַּחַיִּי דַּאֵיֵהוּ אוֹת בְּרִית, וְאַנְחָ לִיה בְּרָשׁוֹ נוֹכְרָאָה, מָאן דְּעֵבִיד דָּא גְרַיִם
החיים, שהוא אות ברית, והניח אותו ברשות נכריה. מי שעושה את זה, גורם
דַּאֲעַקֵּר נִשְׁמָתֵיהּ מִרְשׁוּת דִּילָהּ, וְאַנְחָ לָהּ בְּרָשׁוֹ אַחְרָא דַּאֵיהּ מָדָה
לעקור נשמתה מרשות שלה, ומוניחה ברשות אחרת, שהיא מדה
וּמְחול, וְדָא גְרַם לְיִשְׂרָאֵל דַּאֲתַעְקָרוּ מֵאַרְעָא דִּישְׂרָאֵלִי, וְאֲתַנְלִיאֻוּ
וסחול, וזה גרם לישראל שנעקרו מארץ ישראל ונגלו
בְּאַרְעָא נוֹכְרָאָה דַּאֵיהּ רִשׁוּת הַרְבִּים, וְהַכִּי אֵיהּוּ יְבִיבִי מָאן דַּאֲעִיל אוֹת
לארץ נכריה, מי שהיא רשות הרבים, וכך הוא מי שמונעל באות
בְּרִית קֹדֶשׁ דִּילָיהּ בְּרָשׁוֹ נוֹכְרָאָה, שְׁבַתָּא יְיָ וְהוּא טְחול, חַמ"ה אֲתַתָּא
ברית קדש שלו ומעביר כח לרשות נכריה. שבתא יי - אשה
בִּישָׂא מְדַהִיבַי, שְׁבַתָּא יְיָ עֲלִיהּ אֲתַמְרִי וְהַבּוּר רַק אֵין בּוֹ מִים, מִים אֵין
דעה ומדה, שבתא יי עליו נאמר: והבור רק אין בו מים, מים אין
בּוֹ אַבַּל נִחְשִׁים וְעַקְרָבִים יֵשׁ בּוֹ, וְאֵיהּוּ רַעֵב וְצִמְאון וְקִינָה וְהַסְפִּדִיא
בו אבל נחשים ועקרבים יש בו, והוא רעב וצמאון וקויה והספד
וְחִשׁוּכָא וְקָבְלָא יְיָ, וְאֵיהּוּ גִלוּתָא לְיִשְׂרָאֵל. וְצִרִיכּוּן יִשְׂרָאֵל לְמַעַבְד לָהּ
וחשקה וקבלה - אפלה, והיא גלות לישראל, וצריכים ישראל לעשות לה
שְׁנוּי בְּכֹלָא יְיָ וְהָא אוּקְמוּתָהּ, וְאֵיהּוּ דְבוּר דְּחול דַּאֵיהּוּ אֲסוּר בְּשַׁבַּת יְיָ,
שנוי בכל, ויבדל וזהא אוקמותה, והוא דבור של חל שהוא אסור בשבת, יבדל
וְכַד לֹא אֲשַׁבַּח אֲתֵר לְשִׂרְיָא תַּמּוּן, אֵיהּוּ בְּרַחַת, בְּגוּוּנָא דְשַׁפְחָה
וכאשר לא אשבח אתר לשיריא תמון, איהו ברחת, בגוונא דשפחה
דַּאֲבַרְהֵם יְיָ דַּאֲתַמְר בְּה מַפְנֵי שְׂרִי גְבַרְתִּי אָנֹכִי בְּרַחַת יְיָ. מְחול עֲלָהּ
של אברהם שצאמר בה: מפני שרי גברתי אנכי ברחת. טחול עליו

אֲתַמְרִי יְיָ שֶׁל נַעֲלִיךְ מֵעַל רַגְלֵיךְ, נַעַל מְטוּנָה דְמִטְפַּח סְרוּיַחָה, כִּי הַמְקוֹם
נאמר: "של נעליך מעל רגליך", נעל מטונף של טפה סרויחה, כי המקום
אֲשֶׁר אַתָּה עוֹמֵד עֲלָיו אֲדַמַּת קֹדֶשׁ הוּא, דָּא שַׁבַּת יְיָ, וְעֲלִיהּ אֲמַרְתָּ
אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא, זה שבת, ועליו אומרת
שְׁכִינְתָּא יְיָ פְּשַׁמְתִּי אֶת כַּתְנֵתִי אֵיכְבָּה אֲלֻבְשָׁנָה, רַחְצַתִּי אֶת רַגְלֵי
השכינה: "פשטי את כתנתי איכבה אלבשנה, רחצתי את רגלי
אֵיכְבָּה אֲמַנְפִּים יְיָ, וּבְגִינֵן דָּא צְרִיךְ בְּרַשׁוּת לְשׁוּנְיֵי בְּלָבוּשֵׁין בְּשִׂרְנָא
איכבה אמנפים יי, ומפני זה צריך בן אדם בשבת לשנות בלבושים, בשרנא
בְּמַאֲכָלֵינוּ יְיָ, וְצְרִיךְ לְמַהֲוֵי מוּסִיף מְחול עַל הַקֹּדֶשׁ, וְכַל הַמוּסִיף מוּסִיפִין
במאכלינו יי, וצריך למהווי מוסיף מחול על הקדש, וכל המוסיף מוסיפין
לֵיהּ נֶפֶשׁ יִתִּירָה בְּשַׁבַּת יְיָ. וְכַל הַגּוֹדֵעַ גּוֹדְעִים לוֹ אוֹתָהּ נֶפֶשׁ יִתִּירָה חַס
לו נפש יתירה בשבת, וכל הגודע גודעים לו אותה נפש יתירה חס
וְשְׁלוֹם, וְכַל הַמוּסִיף מוּסִיפִים לוֹ נֶפֶשׁ יִתִּירָה בְּשַׁבַּת יְיָ.
ושלום וכל המוסיף, מוסיפים לו נפש יתירה בשבת.

אחר כך יקרא פסוקים אלו, שלוש פעמים כל פסוק:

(דְּמִינְהוּ מו, כז) **וְאַתָּה אַל תִּירָא עַבְדִּי יַעֲקֹב וְאֵל תַּחַת יִשְׂרָאֵל כִּי הֵנִנִּי מוֹשְׁעֵךְ מִרְחוּק וְאֵת זְרַעֲךְ מֵאַרְצַ שְׂבִים, (יבון שְׁפָל הַנְּשָׁמֹת הַשְּׂבוּיִים בַּשְּׂמֶאֱה, יחזורו לקדושה) וְשֵׁב יַעֲקֹב וּשְׂאֵנֻן וְאֵין מַחְרִיד:**
(תהלים יח, לא) **הָאֵל תָּמִים דַּרְכּוֹ אֲמַרְתָּ (יבון שְׁהִקְלְלָהּ הַ-מְאָרַת שֶׁגְּוַנְתִּינוּ, בְּעוֹנוֹתֵינוּ, תִּהְפַּךְ לְאֲמַרְתָּ) ה' צְרוּפָה**
מְגִן הוּא לְכָל הַחַסִּים בּוֹ:

השכינה הקדושה, (הפר"א ובאר לחי רוא). לו, (שמות ג ה'), **לח**. כי על ידי שמירת שבת זוכים להשקת השכינה הנקראת אדמת קודש, והיא בחינת שבת (מפרשים). **לט**. ועון בשער הפסוקים להאר"ל (בספר הליקוטות ח"ד וזאת לפנינו בישראל), שפסוק זה נאמר על הפשיטת לבושי הקלפה שסובלת השכינה מחמת עונותיהם של ישראל רח"ל (באר לחי רוא). **מ**. (שיר השירים ה ג.) **מא**. ראשי תבות שירא ליבושין מיאלכין - **שולם**, כי השבת יתירה **שולם בשלשה אל**. גם אטר עוד וצריך לקבוע מוסיף מחול על הקודש, הנה דבר זה נקמן באות ו, כי לעולם קוים לו ו' לבנות, ואם כן כנגד זו ההוספה (שְׁלֹמֵהּ). תוסין ו' אותיות שלים הנוקרים, ויתרה שלום, לכן אומרים **שבת שלום**. **מב**. על ידי שמירת שבת, מוסיף עליו את רצונו העליון, ורצונו הוא מתכוון לצנוה "רצונו אותיות צנוה", כי כל מצוה ומצוה היא צנוה, אשר דרך שם מוסיף האדם אליו כל מיני אורה, כל מיני טובה ברהק ושקמה ואהבה נון המקור העליון, כדרכי: וישעה ייב יי: "ושאתם כנים בששון ומועגני השגות", כי במקור הוא נקרא (שיר השירים ד טו), "מעגני גנים באר מים חיים ונולדים מן לבנו", ואם הצנוה הוא שלום, כלומר שעושה המנוחה בשלמותה כראוי, הנה אז ירד אליו שפע קודש, אורה ושקמה מאור פניו יתברך, וכאשר המצוה היא לשקמה, מביאה נשמה